

Роза се съгласи.

Доминикъ тури кутийката съ диаманта въ джebъ и замина пѣша за града.

Слугата на Пиера, единъ хитъръ негъръ, обади на момчето, че господарьтъ му е заминалъ за нѣкжде и че ще се върне следъ месецъ. Между другото той попита момчето защо го дири.

— Имаше да му повѣря да пази нѣщо, отговори Доминикъ, като държеше ржката си въ джеба и продължаваше да стиска кутийката.

Следъ кратко двоумение, момчето реши да се върне въ чифлика.

Нѣкжде, на половината пѣтъ, то седна подъ сѣнката на едно дърво да си почине. Уморено отъ дългото пѣтуване, неусѣтно заспа съ ржка въ джеба. Когато се събуди, диамантътъ съ кутийката бѣше изчезналъ. Наоколо нѣмаше никой.

Горкото дете викна да плаче, но никой не го чу. То се върна въ града и разказа всичко на полицейския чиновникъ.

Отчаенъ и разбитъ отъ скръбъ, Доминикъ искаше да се самоубие. Но като си спомни за Роза, че тя ще остане съвсемъ самичка въ това чуждо мѣсто, той се спре. Замина за чифлика и, облѣнъ въ сълзи, разказа за сполетѣлото го нещастие.

Разплакаха се всички. Но най-много плачеше Доминикъ. Той не можеше да си прости грѣшката, дето заспа срѣдъ полето.

Надеждата на всички за по-добри дни изчезна. Въпрѣки това Роза не преставаше да утѣшава Доминика.

— Не плачи, казваше му тя, ние рано или късно ще намѣримъ диаманта. Той е една рѣдкостъ и полицията, кога и да е ще открие крадеца. Този скжпоцененъ камъкъ бѣше наше щастие и ние пакъ ще си го намѣримъ. Сломени отъ живота, дветѣ нещастни сирачета искаха да се върнатъ въ родината си, но нѣмаха пари. Наेतото стопанство тѣ напуснаха, защото нито можеха да го работятъ, нито пѣкъ имаха, съ що да платятъ наема.